

I.

Mała khěžka w lěsu.

Hdyž w nětčišim času přez rjanu Łužicu džemy, wjeselimy so wšudžom nad rjanymi polami a zelenymi łukami. Wšudže su rjane šěroke čiste puće, po bokach hišće husto dosć z rjanymi sadowymi štomami posadžane. Na wsach widźimy wysoke khěže, kotrež su jara porědko ze słomu, najbóle z cyhelom abo ze šćěpjelom kryte.

Štóž to wšo nětkle widzi, mysli drje sebi mało hdy na to, zo je to wšo hakle we nowišim času nastalo. Haj, před dvě scě lětami to běchu tu hinaše wobstejnoscě. Tak rjanych polow a honow, nad kotrymiž so nětko tak dźiwamy, tehdom hišće wjele njebě; hdžež su nětko naše tučne zelene łuki, běše hišće najbóle ćmowy lěs. Wsow tehdom hišće tak wjele njebě kaž nětko a běchu tež wjele mjeńše a njenahladniše. Khěže njeběchu z kamjenjemi murjowane, ale běchu jenož z drjewa a hlíny. Bur dyrbeše w tamnym času ke knježim na